

Một Góc Trời Thôn Dã

Dư Thị Diễm Buồn

CHƯƠNG TÁM

Năm nào cũng vậy, từ khi hai mẹ con dọn ra ở riêng đến giờ Bà Tư Hiền nhứt định cúng Tắt vào ngày mừng bốn Tết. Mấy bực điền chủ có vườn đất bộn bàng, mấy tay thương gia nghiệp chủ có tiền muôn bạc vạn mới ăn Tết cho tới mừng mười, rồi sửa soạn ăn Tết rằm Ngươn Tiêu.

Thiện Tố thơ thần dạo khắp theo đất thuộc khuôn viên của mẹ mình. Cây vú sữa đã hái hết trái. Mấy cây dừa Tam Quan, cây cau hòn trở bẹ sần sỡ, không đợi tới mùa mưa. Cây vông đồng bên sân lảng hoa vẫn tung bùng nở đỏ. Mấy nọc trà vẫn xôn xao trở tược non, lên lá mới. Trong vạt đất trồng rau, cải trắng, cải bẹ xanh, củ cải đã nhỏ hết chỉ chừa mấy bụi cải bẹ xanh trở bông vàng trở thành cải ngồng để dành lấy hạt giống cho mùa tới. Còn các loại rau thơm, rau húng, rau bắp cá, rau răm, quế, ngò gai... vẫn tươi hơn hớn vì được tưới nước mỗi ngày. Trên bãi bùn dựa mé bờ mấy khóm môn nước, rau mác xanh sôi nẩy bẹ sum sê. Ven ao gần đó cây điên điển trở hoa vàng in bóng nước cùng với vùng trời xanh gọn mây trắng. Dưới lườn ao, rau muống ruộng non nhẵn, nhánh mọc rườm rà bò trên mặt nước. Con chim khách từ đâu bay xẹt qua, lượn quanh nhà hót riu rít rồi lủi trong cành lá mận tơ xanh rì. Thiện Tố mỉm cười vu vơ rồi vào nhà rót trà uống từng ngụm. Chợt thấy mẹ như đang nghĩ ngợi xa xôi, chàng bảo:

- Má có vẻ mệt mỏi rồi đó. Má có cần uống thuốc ích khí bổ thần thì cho con biết.

Bà Tư nhìn con cười, đánh trống lảng:

- Đầu năm chim khách bay quanh nhà, chắc chắn năm nay gia đình mình có chuyện vui đó con.

Thiện Tố cười cười nhìn mẹ chọc quê:

- Chuyện gì vui vậy má? À mà con biết rồi, con trai má về nhà ở luôn thì má vui rồi, còn chuyện gì vui hơn nữa có phải không?

Cả tháng nay, cô giáo Cẩm Hương thấy con trai bà chủ nhà nằm ngủ ở chiếc đi-văng ngoài nhà trước, nàng đâm ngại. Nàng định cuối tuần này nói với bà Tư cho nàng ở thêm một tháng nữa, nàng sẽ tìm nhà khác mà dọn đi. Ở chợ quận này, nàng đã dò hỏi, rất ít nhà cho mượn riêng, người ta chỉ cho ở chung thôi. Hoặc mấy nhà nấu cơm tháng họ cho ăn ở luôn. Những nhà nấu cơm tháng thì ồn ào, ở đôi ba tháng thì được, ở lâu thì không thoải mái về mặt tinh thần cho lắm. Cẩm Hương định cố gắng dạy học ở Cai Lậy 2 năm đủ nhiệm kỳ thì xin chuyển về gần nhà. Nàng cảm thấy buồn, vì nhà ba má mình không còn ấm cúng như xưa, bởi chỉ có hai ông bà già hủ hỉ bên nhau. Ở nhà bà Tư, nàng tưởng đã yên, bây giờ lại phải sắp dọn đi. Dọn nhà là chuyện Cẩm Hương ghét nhứt nhưng phải chịu, tới đâu hay tới đó, chớ biết làm sao hơn!

Hôm nay đi dạy về, Cẩm Hương bước vào nhà thấy có vài thay đổi. Tám vách phòng khách được đôn dời ra phía trước, nên bộ ghế dời gần vách sát bên cạnh cửa sổ. Cái đi-văng đem vô căn phòng vừa đóng còn thơm mùi cây, ván mới. Con bà chủ nhà dùng cửa tay đang cửa cật rào rào, rồi anh ta dừng lại, đóng đinh cộp cộp. Nãy giờ Cẩm Hương tò mò nhìn vào vì cửa phòng chưa ráp. Con trai bà chủ nhà chăm chú vào công việc, nghe bước chân nàng thì dừng lại, lịch sự chào hỏi:

- Chào cô giáo, cô mới đi dạy về đó hả? Cô bước vào xem coi có thích phòng này không? Cô muốn kê bàn viết nơi nào? Chỗ máng áo nên đóng ở đâu? Chiếc giường ngủ để chỗ này có được không? À, còn cái tủ nữa chớ?

Cẩm Hương ngạc nhiên, nhưng mừng thầm trong bụng. Như vậy là họ không muốn cô dọn đi. Cô hỏi:

- Cảm ơn anh, tôi ở phòng cũ được rồi, để cho anh, hay bác Tư ở phòng mới này đi. Bác Tư đâu rồi anh?

Thiện Tố cười vui:

- Má tôi vừa mới ra chợ. Đầu có được cô, phòng cô đang ở là phòng của má tôi, bà quý cô lắm mới nhường cho cô ở đỡ đó chớ. Phòng bà đang ngủ, là phòng của tôi, nhưng bà chê dơ, đồ đạc để bừa bãi... Nên bà muốn trở về phòng mình. Má tôi bảo đóng phòng này cho cô đó cô giáo.

Thế là Cẩm Hương ở lại nhà bà Tư Hiền khỏi phải tìm mượn nơi khác. Nàng được con trai bà chủ nhà khiêng những đồ nặng, bà Tư cùng cô khuân những thứ nhẹ như ghế, va-li, áo quần, sách vở... Chỉ trong vài giờ thôi,

đồ nhẹ đồ nặng gì cũng được dọn hết qua phòng mới. Nhưng cô sắp xếp lại cho vừa ý phải mất cả ngày chủ nhật mới xong.

Phòng của Cẩm Hương có cửa sổ, nằm trên giường có thể nhìn mưa rơi bên ngoài, nhìn đọt nắng sáng trải trên cây xoài cây mận ngoài song, nhìn trăng lên. Và nhứt là nàng có thể ngắm con kinh đào, cùng sinh hoạt của những nhà cất nứa trên đất liền nứa gie ra kinh. Ở ven bờ kinh có các cô gái giặt đồ, múc nước rửa chén, hoặc những đứa trẻ chằm nghịch dưới nước trong những ngày oi bức. Cô có thể lắng nghe tiếng chim kêu ngoài cửa sổ vào những sáng tinh sương. Cô còn có thể nghe giọng ru con buồn não nuột của thiếu phụ trẻ nhà hàng xóm.

Cẩm Hương thầm cảm ơn anh chàng Thiện Tố, người thanh niên trẻ mà cô bắt đầu hay nghĩ đến anh ta. Thường ngày, anh ta đi làm trước khi Cẩm Hương đi dạy học, và lúc nào cũng về trễ hơn cô. Anh ta là một thanh niên kiên nhẫn và chịu đựng, tánh tình đôn hậu, cởi mở, rộng rãi. Có lẽ nhờ thế mà anh ta sống rất thực tế và yêu đời. Bởi vốn là con bà nhỏ, từ lúc thiếu thời anh luôn bị sự bạc đãi, chèn ép của má lớn cùng sự xéo xắt, hà hiếp của hai bà chị là Kiều Lan, Kiều Liên.

Về Kiều Lan và Kiều Liên, Cẩm Hương đã gặp họ vài lần. Đôi bên chỉ chào hỏi chớ không ai chuyện vãn với nhau. Một lẽ là hai cô Kiều không đẹp bằng Cẩm Hương, không có bằng Thành Chung, không tốt nghiệp trường Sư Phạm như Cẩm Hương. Họ có vẻ không ưa nàng vì mặc cảm thua kém trở thành ganh ghét và cái tự đắc là tía má họ giàu. Hai cô Kiều không xấu xí, nhưng không kiều diễm. Cô em cao lớn, dáng đi hơi cứng, vai hơi ngang, mắt hơi lộ, răng hơi hô, da hơi ngăm, tóc dọn sóng trước trán. Cô chị hơi nhỏ vóc, hồng hào, khuôn mặt tròn, mắt một mí, mũi hơi thô, miệng hơi móm. Nhưng cả hai thích ăn diện, quần hàng áo lụa lòe loẹt, son phấn diêm đũa, nữ trang bừa bộn. Họ lại thích làm điệu, đánh lườ, sửa giọng khi nói chuyện.

Hôm đó, bất ngờ hai cô Kiều đến chơi. Trong khi bà Tư làm bánh chuối, nước cốt dừa đãi họ thì cả hai bàn đến chuyện tuồng cải lương và tiểu thuyết. Kiều Lan rất ghét tiểu thuyết có kết cuộc chia li: kẻ chết, người đi tu. Hễ vai chánh lỡ uống thuốc độc, hay treo cổ tự tử thì cô ta bị ám ảnh suốt mấy ngày. Còn Kiều Liên chỉ muốn những nhân vật chánh hễ nhảy xuống sông tự vận thì có người cứu vớt. Rủi đương sự lỡ mắc bệnh lao, bệnh cùi, bệnh phong tình cũng gặp thần y, thánh dược chữa lành bệnh, hoặc được Đức Mẹ Đồng Trinh ban cho nước thánh, hay gặp Đức Quan Thế Âm Bồ Tát rưới cam lộ làm bệnh dữ hóa thành sanh lực.

Kiều Lan bảo với bà Tư Hiền

- Tui coi tiểu thuyết chỉ muốn mấy nhân vật xấu xí, già nua dù có hảo tâm đi nữa chết thay cho mấy nhơn vật trẻ trung, đẹp đẽ. Gái xinh đẹp, trai anh hùng, oai phong, tuấn tú mà chết, trái tim tui bị bóp thắt lại.

Kiều Liên mặt hầm hừ:

- Tui muốn mấy nhơn vật thợ may trong truyện "Tình Duyên Kim Chi" chết hết, dù tui nó có đẹp, có trẻ đi nữa. Mấy người biết không? Thằng chồng khốn kiếp của tui cứ xum xoa theo con Sáu thợ may ở Ngã Tư Cái Bè. Tui biết ráo trội.

Mọi người cười rộ lên. Bà Tư lắc đầu, thở dài. Rõ ràng là tâm địa bọn này không hiền. Nói chuyện ba đồng bầy đòi một hồi, Kiều Lan chìa tờ giấy bạc in hình con công (20\$) rồi bảo Thiện Tố:

- Cậu Năm có đi Mỹ Tho mua dùm tui một hộp bơ Bretel, một chai Maggi. Tui vốn kén ăn. Cá chiên mà không phết bơ Bretel thì tui nuốt không trôi. Dầm cá chiên với nước mắm chanh ớt thì không có cô hai Kiều Lan này rồi đã. Phải dùng Maggi thì tui mới nhúng dĩa vào đĩa cá. Còn tui iểu hiệu Con Chuột, xì dầu thì tui cũng từ luôn.

Kiều Liên chìa tờ giấy bạc 10\$ điệu đà nói:

- Cậu mua dùm tui mấy cục xà bông Cô Ba và mấy hộp phấn chà răng hiệu Kool, hoặc hiệu Gibb. Mấy hôm rày tui tắm bằng xà bông sả thấy mình mảy ngứa ngứa. Còn phấn chà răng của mấy ông Ba Tàu bào chế không làm răng trắng bóng được. Còn bao nhiêu cậu mua bánh loại nhập cảng dùm, có thiếu tui sẽ trả thêm.

Vừa nói, cô Kiều nào cũng vừa liếc xéo Cẩm Hương, rồi nhìn nàng một cách soi mói, như muốn gây hấn làm nàng hoảng quá, phải rút lui lẩn vào buồng mình cho êm chuyện với hai con người vô lý và thích khai chiến này. Đôi lúc nàng nghĩ, nếu hai cô Kiều ngày nào không đâm thọc người này, nói xấu người kia, xỉa xói người nọ chắc hai cô sẽ ăn không vô, ngủ không ngon.

Có lần Thiện Cẩm đến nhà Thiện Tố chơi trước khi chèo xe đi đám cưới người bạn ở Vĩnh Long tình cờ gặp Ánh Nguyệt đi Vĩnh Bình thăm bà con, trên đường về ghé qua thăm Cẩm Hương. Mới gặp Ánh Nguyệt lần

đầu mà anh ta trở mò ve vãn rồi. Thiện Cảm có đẹp trai thiệt, nhưng không oai phong và cường tráng như Thiện Tố. Đây là thứ công tử bột, tốt mà rã đám.

Hôm nay cậu ta chải đầu láng bóng, mặc bộ com lê bằng tít-so (tussor) màu ngà sậm thắt cà vạt đỏ, đi giày da màu nâu. Cườm tay mặt cậu đeo chiếc lắc vàng, ngón tay áp út bên mặt đeo hai chiếc nhẫn vàng. Cậu lại còn đeo đồng hồ trái quít, dây bằng vàng ló ra túi quần và gài ở bên hông chẳng khác Hắc, Bạch công tử. Ánh Nguyệt thấy hấn cứ rề rề nói chuyện hoài, và lúc nói chuyện với ai trong nhà cũng vậy, hể chừng một chút là cặp mắt hấn đảo về phía nàng. Ánh Nguyệt thấy ghét quá, trề môi bảo Cẩm Hương:

- Tên này hôm nay quên đi đám cưới chắc?

Cẩm Hương cười:

- Mới gặp mà hấn như đã bị mảy hớp hồn rồi, còn biết đường nào nữa đâu mà đi!

Hôm đó, Cẩm Hương cũng có tiếp chuyện với Thiện Cảm, cậu ta khoe việc nuôi gà đá độ của mình. Cậu ta khoe đã đem gà đi đá ở Bến Tre, Vũng Tàu, Cần Thơ, Long Xuyên, Nha Trang... Lời nói cậu ta rồn rảng có tình cho Ánh Nguyệt nghe, và mặt mày hui hui tự đắc bảo:

- Thằng em Thiện Tố của tôi trước đó lo cắm đầu, cắm cổ học để lấy bằng cấp, nên chẳng đi đâu hết. Nó chỉ biết có Sài Gòn thôi, đó là nhờ mấy dịp đi mua phụ tùng cho máy chà lúa. Giờ đây nó về Cai Lậy làm ruộng, trở lại cái cốt quê mùa. Người đời lấy thúng đựng gạo chứ ai lấy thúng đựng chữ bao giờ?

Ánh Nguyệt ngửa miệng:

- Vậy à? Nè anh Thiện Cảm, nếu tôi biết không làm thì anh Thiện Tố lớn tuổi hơn anh, sao anh gọi anh Thiện Tố là em? Người Tàu không có cái kiểu lộn ngược vai vế như vậy đâu. Các con một cha ai lớn làm chị làm anh, còn ai nhỏ tuổi làm em dù là con dòng lớn cũng vậy.

Thiện Cảm cười hì hì, cãi:

- Tàu khác, mình khác chứ cô Nguyệt.

Ánh Nguyệt nghiêm mặt bảo:

- Nhưng cái tốt của dân tộc nào thì mình nên bắt chước. Còn cái hủ tục của dân tộc xứ mình thì nên tránh chứ.

Thiện Cảm nói rán:

- Nhưng thằng Thiện Tố và tui xưng hô như vậy lâu nay đã quen rồi. Giờ đổi cách xưng hô cả hai tránh sao khỏi nhột miệng. Vả lại tui không muốn má tui rầy tui nếu tui gọi nó bằng anh và xưng em.

Ánh Nguyệt cứng miệng, nhưng dịu giọng:

- Bà cụ cổ lỗ sĩ, thì anh phải cắt nghĩa cho bà hiểu. Hay thôi, nếu anh nhột miệng thì anh cùng anh Thiện Tố xưng nhau toa toa, moa moa cho tiện hơn.

.....

Gần bốn tháng trong năm, Thiện Tố phải vào ruộng coi thợ thầy suốt mùa lúa chín. Sau mùa lúa anh mới trở về nhà mẹ, giúp mẹ chăm sóc những sinh hoạt hàng ngày của mẹ và đảm nhận chức quản lý nhà máy chà của cha. Thiện Tố cực khổ lắm mới đậu tú tài một. Năm sau anh học nữa chừng thì về gánh vác công việc làm ăn của cha chàng. Nhiều khi buồn cho phận mẹ con mình, không biết tỏ cùng ai, bà Tư Hiền tâm sự với Cẩm Hương:

- Cô giáo biết không? Thật tội nghiệp cho thằng Thiện Tố, nó là đứa con hiếu thảo, chứ như là một thanh niên trai trẻ khác thì không chịu bị lép vế như vậy đâu. Lúc nó đậu vào trường học lớn ở Mỹ Tho mà người ta gọi là cô-lây, cô-lét cô-lết gì đó ở Mỹ Tho (Collège de Mỹ Tho) bác mừng rơi nước mắt. Biết thằng nhỏ thông minh học giỏi, theo lẽ má lớn nó mừng mới phải. Dè đâu bà mẹ nheo eo óc với ổng, bảo không cho nó đi học. Tội nghiệp thằng nhỏ khóc lóc và năn nỉ ổng cả tuần lễ ổng mới cho đi. Xuống Mỹ Tho thì hai con chị nó cũng đi theo học ở đó. Ông mướn cái nhà, nghe đâu bên Giếng Nước ở Mỹ Tho cho mấy chị em ở đi học. Ai đời nó là con trai mà đi học về phải nấu cơm, phải rửa chén, quét nhà, xách nước... Coi như mọi thứ thằng em làm hết. Đã sung sướng mà không lo chăm chỉ học hành, hai con Kiều tối ngày đánh quần đánh áo, bạn bè rồi bạn bốn phương, rồi bồ bịch.

Bà Tư hớp ngụm nước, rồi nói tiếp:

- Bằng Thành Chung, hai y thị thi rớt 4 keo, sau đó lấy chồng cũng là cái thứ ăn chơi. Bà lớn và bên má chồng con Kiều Lan cho tụi nó tiền mở cửa tiệm bán vải ngoài chợ, bán đâu chưa được một năm sạch vốn lẫn lời. Bây giờ nó ở nhà nuôi hai đứa con và chồng nó làm tài phú cho ông dựng rể thẳng làm chủ. Sau đó thằng được người cô ruột không có con, chết để lại gia tài cái lò gạch trên kinh Bà Bèo. Còn con Kiều Liên thì xin làm cô giáo dạy đầu trong ấp ở xã Long Tiên, đây đi vô khoảng hơn 3 cây số. Sau đó gả cho con trai út của bà chủ lò đường, bây giờ cũng kè kè 2 đứa rười con rồi.

Bà Tư nói đến đây chép miệng thở dài:

- Ông nhà tôi vô phúc lắm cô ơi. Thằng Thiện Cảm thì sa vào tứ đồ tường. Ông bà giao cho cái gì thì nó làm hư hết. Nó là đứa con cầu con khấn của ông bà đó. Lúc hai con chị nghỉ học, thì nó xuống ở với Thiện Tố đi học, Năm nào gần tới ngày thi bà cũng đi xin bùa, xin phép bắt Thiện Tố trước ngày thi phải đốt lấy tro pha nước cho nó uống để nó đi thi đậu.

Cầm Hương không nhịn được, bật cười thành tiếng:

- Nhưng anh Thiện Cảm có thi đậu không bác?

Bà Tư Hiền trề môi:

- Đậu! Đậu cái khí khô chớ đậu gì cô ơi! Cái thằng đó làm biếng nhót thây nhót da thì đậu gì? Có tiên giáng phạm biến thành nó, thì dùm thì may ra nó mới đậu. Cô nghĩ coi có tức không? Thiện Cảm thì rớt, bỏ lại đồ thừa và chửi Thiện Tố. Bà nói tại Thiện Tố không ưa con bà nên không chỉ dạy dùm. Thiệt đúng là “kẻ ăn mắm người khát nước”, vô duyên hết chỗ nói! Nay thì nó cũng đã cưới vợ rồi. Vợ nó là con ông áp trưởng, tá điền của ông bà. Lúc đầu má nó đâu có chịu, chê ỷ chê eo người ta là hạ cấp, nhà nghèo, là tá điền... không xứng với con bà. Thằng Thiện Cảm đòi bỏ nhà đi luôn bà mới chịu xuống nước. May cho nó, gặp con vợ biết điều lắm và có tài cầm chân được thằng chồng, nhờ vậy mà bây giờ nó mới chí thú làm ăn. Nhưng nó vẫn còn cái tật mèu chuột lung tung. Trong ba đứa con của bà lớn, có vợ chồng thằng này biết người lớn kẻ nhỏ, thương mến mẹ con tôi. Còn hai nàng Kiều chồng chánh đó lúc nào cũng chỉ lợi dụng con trai tôi, lâu lâu bắt thằng nhỏ làm thứ này, thứ kia cho chúng nó nữa. Tôi thấy ghét không cho con tôi làm, nhưng Thiện Tố nói: “Thôi má à, anh chỉ không biết mới nhờ con giúp... Làm một chút có mát mát chi đâu. Để con làm dùm họ mà...”. Thiện Tố của tôi rất tốt bụng, nó không nhớ lúc xưa đi học bị hai ả đày ải mà thù, mà ghét. Thằng này lúc nào cũng hòa nhã, tận lòng tận sức săn sóc nhà cửa, chăm lo công ăn việc làm cho ông bà và hay giúp hai con chị ó đằm, gà mổ, té thùng đình đó nữa!

Cầm Hương mỉm cười ngượng ngập vì nghe bà bắt ngờ phát ra lời nói chanh chua. Có lẽ nổi uất ức trong lòng bị đè nén lâu ngày, nên hôm nay trong lúc tức giận bà không kiềm được mới bộc phát ra chằng?

Cầm Hương dịu dàng:

- Dầu sao họ cũng là chị em ruột thịt với nhau mà bác. Con bác tốt bụng thì Trời Phật sẽ thương tưởng và phù hộ cho anh.

Bác Tư tươi nét mặt ngay:

- Chèn ơi, cô nói đúng quá cô giáo. Tội nghiệp Thiện Tố của tôi, lúc còn ở chung, trong nhà món gì ngon, đồ gì quý, thứ gì tốt thì chị em con Kiều giành giựt hoặc cất giấu hết. Còn những thứ gì xấu xí, không ngon, thừa thừa thì mới đến mẹ con tôi. Có lẽ Ông Trên biết được âm thầm giúp đỡ, nên nó đậu bằng Thành Chung xong, 2 năm sau nó đậu tú tài 1. Tôi mừng hết sức. Ba nó rất hãnh diện với bạn bè. Còn má lớn nó tuy lòng có phần ganh tị, nhưng đi đến đâu cũng đem ra khoe cái bằng tú tài của con trai tui.

Bỗng bác Tư trở giọng buồn:

- Chắc là mỗi con người đều có cái số cả cô giáo à. Thằng nhỏ đang học ngon trớn được hơn nửa năm, để mấy tháng nữa thi Tú Tài toàn phần ban toán, bỗng dưng ba nó lâm trọng bệnh tường đầu qua đời. Ông gọi nó về giao hết chuyện làm ăn. Và má lớn nó cũng hết lời năn nỉ nó quản lý tài sản của ba nó. Thằng khù khờ vậy mà biết tính toán! Nó đặt điều kiện với ba và má lớn của nó, nếu muốn nó về gánh vác việc nhà thì phải để cho mẹ con tôi ra riêng. Nó không cần ông bà phải sang nhượng giống gì về tài sản của ông bà cho nó cả, mà hãy coi nó như một người làm công phải trả lương hẳn hoi. Trả công người quản lý cũ bao nhiêu thì trả cho nó bấy nhiêu. Lạ tạ Thượng Đế, từ đó mẹ con tôi mới được ra ở riêng. Tôi mới được thoát kiếp nạn làm tôi đòi cho vợ lớn và đám con của ông đó chớ. Lúc trước nhiều lần mẹ con tôi xin ra riêng, bà đâu có cho.

Cầm Hương tròn mắt:

- Tại sao vậy? Hai cô con gái lấy chồng còn cho ra riêng. Con bác cũng đã lớn rồi, tại sao họ không cho hai mẹ con bác ra riêng?

Bà Tư trả lời gọn gọn:

- Có gì lạ đâu cô giáo? Nếu mẹ con tôi đi rồi thì ai làm mọi khối trả lương mà còn tin cậy nữa cho bà! Từ hồi nào đến giờ trong mắt bà, mẹ con tôi có khác gì kẻ tôi đòi đâu. Ông thì thương, sợ chúng tôi ra ngoài vất vả. Ông thương mà hại mẹ con tôi. Thật đáng đời hết sức, mấy đứa con bà là lũ ăn hại, không ra gì hết.

Cầm Hương an ủi:

- Cháu nghe nói có một nhóm giáo sư trường Pétrus Ký hiệp với nhóm giáo sư trường Chasseloup Loubat mở lớp hàm thụ cho Tú Tài Phần Hai, ban Toán cũng như ban Triết. Người thông minh, tiến thủ như con bác thì lo gì không có ngày thi đậu phần học dở dang.

Bà Tư thở dài:

- Học bằng cách nào cũng phải có tiền. Má con tôi làm gì ra tiền đây?

Cầm Hương nhấn giọng:

- Người hiền lương sẽ được trời giúp bác à.

Nói tới đây Cầm Hương nhớ đến nhơn vật Phạm Công trong truyện Phạm Công Cúc Hoa Cúc Hoa, Trần Minh trong truyện Trần Minh Khố Chuối. Họ đều nghèo mà hiếu học. Ban ngày họ làm rẫy, làm ruộng... Xong công việc là họ chăm chỉ học hành để có ngày đậu trạng ngươn. Còn các nho sĩ bên Tàu không có tiền mua dầu để đốt đèn học ban đêm. Họ bắt đom đóm nhốt trong chai, hay chờ trăng lên rọi trên tuyết để có ánh sáng đọc sách. Cho nên có thành ngữ ánh tuyết (ánh sáng của tuyết), và tụ huỳnh (tụ hợp bầy đom đóm) để chỉ việc học hành khó khăn của học trò nghèo. Nhưng ở trường hợp Thiện Tố thì không đến nỗi nào, bà Tư Hiền có thể mua dầu lửa, hoặc nạo dừa thắng dầu đốt đèn cho con mình đọc sách đêm đêm. Và hàng tháng anh ta còn được lãnh lương làm quản lý máy chà của cha mình nữa. Tiếp tục học hay không là do anh ta thôi. Bởi: “Đường đi khó, không khó gì ngăn sông cách núi. Chỉ khó vì lòng người ngại núi e sông”.

Hôm nay Thiện Tố đi làm về sớm, nhưng mặt trời cũng sắp lặn rồi. Anh ta xách cái giỏ nặng nặng, vừa bước vào nhà thì hỏi mẹ:

- Nhà ăn cơm chưa má? Chào cô giáo.

Cầm Hương chào lại. Bà Tư trả lời và hỏi con:

- Chưa, con xách cái giỏ gì đó?

Anh ta đưa giỏ cho mẹ:

- Lúc nãy trên đường về, con mua được 2 con cá lóc. Nướng trui cá đi má. Và trong giỏ có mấy trái vú sữa trắng của bà Tám hàng sáo cho nữa.

Bá Tư tươi cười, nhìn con thương mến, xách cái giỏ xuống nhà bếp. Thiện Tố chợt hỏi Cầm Hương:

- Cuối tháng còn những 2 tuần nữa, cô có về thăm nhà không cô Cầm Hương?

Cầm Hương nhìn Thiện Tố dò xét, hỏi lại:

- Dạ không, chắc là giữa tháng tới về luôn, vì lúc đó hai em tôi có hẹn cùng về thăm nhà, lâu lắm rồi chị em tôi chưa gặp nhau. Mà sao anh hỏi vậy?

Thiện Tố mắt sáng rỡ, nhìn Cầm Hương cười nhẹ, nói:

- Cuối tuần đó, tôi có người bạn rất thân học chung từ năm đệ nhất niên đến năm chót ban trung học Thành Chung. Tôi bỏ học ngang xương, còn anh ta lấy phần hai xong ra Hà Nội học trường Y Khoa. Ra trường anh được bổ về làm ở nhà thương Chú Hỏa. Mấy tháng trước anh đi công tác, tiện dịp có ghé thăm tôi. Và anh cho biết đã đính hôn với con gái của chủ tiệm buôn tơ lụa. Hôm qua được thiệp mời đám cưới của anh. Nếu cô không chê người bạn quê mùa này, tôi xin mạo muội mời cô cùng đi dự tiệc cưới đó, và sẵn dịp sẽ đưa cô đi thăm một vài thắng cảnh Mỹ Tho. Cô nghĩ thế nào?

Cặp mắt anh ta thành khẩn nhìn Cầm Hương, như sợ nàng từ chối, rồi nhanh miệng anh bảo tiếp:

- Cô không phải trả lời tôi hôm nay. Mai một cũng được.

Cầm Hương nhẹ giọng:

- Cảm ơn anh, để tôi suy nghĩ lại rồi sẽ trả lời anh sau.

Cầm Hương về đây dạy học mới có dịp chuyện trò với người thanh niên xa lạ là Thiện Tố, con trai bà chủ nhà trọ này. Suốt 4 năm trung học, rồi mấy năm sư phạm nàng không có bạn trai tri kỷ. Chỉ có mấy anh chàng lóc nhóc ba hoa chích chòe học chung. Họ hay trêu ghẹo, chọc quê, quấy phá làm nàng ghét nhiều hơn ưa. Má nàng thấy con lớn cũng có mấy chỗ gắm ghé, nhưng không chỗ nào con mình vừa ý. Bà thường phàn nàn tại con gái mình có hai thằng em trai, cứ chơi với em nên tánh tình nó giống như con trai... Nàng nghĩ: “Chắc là không phải vậy đâu, chỉ tại con gái của mẹ xấu xí, ít nói, không thích giao thiệp và chưa có ai để ý đến cô ta đấy thôi...”

Ưu điểm của Thiện Tố là hiếu thảo với mẹ cha, thương mến anh chị, biết điều với họ hàng, tử tế với xóm chòm những người chung quanh và nhứt là không có tánh ích kỷ, nhỏ mọn, không hay coi thường kẻ giúp việc cho mình cho nên chàng đã gây sự thiện cảm cho Cầm Hương. Lúc chàng đang ăn cơm, hay đang làm việc gì của mình còn dang dở, khi nghe ba hay má lớn gọi là lật đật thu xếp đến ngay. Mặc dù chàng cũng thừa biết vợ lớn của ba chàng không thật lòng thương mến mẹ con chàng, nhưng chàng không so đo, đôi lúc còn khuyên mẹ mình: “Má đừng để ý mà giận hờn má lớn làm chi. Má con mình không sống chung với bà nữa, bà cũng có tuổi, nay đau mai yếu... Cái khổ tâm lớn nhứt của con người là bị lương tâm vầy vò vì việc làm sai trái của mình trước kia mà bây giờ không sao xóa nhòa hoặc đền bù hết được!”.

Thiện Tố chẳng có gì quý ngoài những sách học năm xưa và mấy chiếc kệ đầy ắp tạp chí, tiểu thuyết truyện dài, truyện ngắn của các tác giả xưa, tác giả hiện đại, và sách giáo khoa, kinh Phật, báo chí... Mỗi ngày đi làm về, anh ghé qua tiệm bán sách vở báo chí để lấy báo đã đặt mua dài hạn. Trên bàn ăn, anh thường kể với mẹ những chuyện xảy ra trong ngày mà anh nghe thấy, hoặc kể lại những tin tức đọc trên báo chí. Lúc đầu, mới ăn cơm tháng nhà bà Tư, ăn xong có khi Cẩm Hương phụ bà Tư rửa chén, rồi rút vào phòng làm công việc của mình, nghỉ ngơi, đọc sách... Dần dà sau đó nàng ngồi lại góp chuyện với Thiện Tố, hoặc tranh luận vài vấn đề thời sự theo sự hiểu biết và cảm nhận của mình.

Trong bình phẩm, tranh luận nàng nhận xét Thiện Tố là người rất thông hiểu và lịch lãm chuyện đời hơn những chàng thanh niên ở lứa tuổi anh ta. Thịnh thoảng đi làm về anh ta đem cho nàng mấy trái cóc chín cây, chùm mận da người, khi thì vài trái ôi chua, mấy cành huệ trắng hoặc mấy nhánh bông cẩm nhung, bông trang, hay bông điệp ta... anh đã cắt về từ bên vườn của ba anh để Cẩm Hương cắm vào bình bông đặt tại cửa sổ, trong phòng mình. Có những tối cuối tuần, ba người hay ngồi sau nhà ăn chè khoai lang, nấu với bột khoai bằng đường thốt nốt nồng nàn mùi gừng nổi vân trong nước chè. Có khi họ ăn chuối chưng, kẹo đậu phộng, cốm chuối... uống nước trà. Và lúc nào bà Tư cũng đi ngủ sớm.

Cẩm Hương và Thiện Tố thường hay nói chuyện cho tới khuya lơ mới đi ngủ. Có đêm anh cảm khái trước vầng trăng rằm treo ngạo nghễ tỏa ánh sáng êm dịu xuống trần gian, những căn nhà sàn bên kia bờ in bóng trong gương nước lung linh. Gió diu diu mát rượi thổi quanh nhà. Trên cây mận ở sân trước, bỗng tiếng chim kêu oang oác rồi cả bầy bay bỗng lên không gian, chí cha chí chóc rượt bắt, bay lượn giỡn trăng, bóng mờ mờ ảo ảo chập chờn. Bên kia sông hướng qua cồn là những vườn cây ăn trái và hướng ra Long Tiên, Long Khánh là một dải ruộng lúa bát ngát, đang trở đòng đòng. Lả lơi ngã theo chiều gió, những bóng cây rậm rạp dọc theo bờ mầu ngoằn ngoèo gồm đám cây gạo, cây gừa, cây trâm bầu. Nền trời đêm chi chít những vì sao, e thẹn chớp chớp trước vẻ đẹp kiều sa lộng lẫy của vầng trăng. Thiện Tố vào lấy đàn ghi-ta ra khải chậm chậm và hát một mình. Anh có giọng thanh tao óng ả như ca sĩ Tino Rossi.

Thời buổi giao thời này, các học sinh trung học, các sinh viên thường ưa hát các bản nhạc do Tino Rossi hát trong đĩa nhạc. Giàn nhạc trong các quán cà phê trước khi mở màn cũng đánh bài lừng danh C'est à Capri (Đây Là Đảo Capri) do Tino Rossi hát. Cả những người lao động cũng hát hoặc huýt sáo theo điệu nhạc các ca khúc Tino Rossi hát. Giọng hát của Thiện Tố đã ấm mà làn hơi lại dài, lên cao xuống thấp dễ như uống nước, như húp canh khoai mỡ, khoai từ. Mấy nhỏ Thực An, Thụy Châu, Ái Mỹ, Ánh Nguyệt khi lên năm thứ hai (Đệ nhị niên) chương trình Thành Chung thì bắt đầu viết nhật ký, viết lưu bút ngày xanh, tập hát nhạc Pháp lời Pháp. Con nào cũng thích ém giọng hát cổ họng cho giọng thiết trong. Còn nhỏ Ánh Nguyệt thì kéo dài giọng để giọng gọn lên một vài lượn sóng lẩn tẩn. Bạn bè chọc ghẹo đồ hồ là nhỏ tập làm ca sĩ. Hai bà chị của Thiện Tố, nghe nói cũng tập hát vài bài hát nhạc Pháp lời Pháp cho có vẻ văn minh tân thời. Ngặt một nỗi giọng của họ chưa như khế tàu, chát như chuối non, như sung non. Cẩm Hương chưa nghe họ hát, chưa thấy họ diễn tả nét mặt theo giọng hát ra sao, nhưng nàng thừa biết cục điệu của họ bự đến cỡ nào khi họ hát nghêu ngao.

Còn Thiện Cẩm có cái giọng ấm áp như giọng của ca sĩ Jean Sablon nên hát bài "Tabou" rất ngọt. Bài này có phổ lời Việt, và đã được nữ nghệ sĩ Kim Thoa hát trong đĩa Béka. Ngoài ra, Thiện Cẩm bắt chước nam danh ca Bảy Cao hát 20 câu Vọng Cổ trong cặp đĩa hãng Pathé "Viếng Mộ Bạn" cũng mùi mẫn thâm xương lắm. Thiện Tố bảo với bạn bè:

- Có lẽ "ông anh" tôi có chút máu nghệ sĩ nào đó trong huyết quản chăng? Ảnh học dở, nhưng ăn mặc lịch lãm, hát có hồn, lại còn viết văn có bút pháp tươi đẹp. Ảnh phải là nhà văn, nếu chề nghề hát xướng.

Vợ của Thiện Cẩm có lần nói với bà Tư Hiền:

- Dì Tư à, chị Kiều Lan có cái miệng hay nói hành nói tỏi người ta nên mang cái hỏn danh là Kiều Tâu. Còn chị Kiều Liên có một thưở con ông bang Tiều (tức là bang Triều Châu) đi hỏi làm vợ, chòm xóm ghét tậ xí xọn của chị nên đặt cho cái hỏn danh là Kiều Tặc, nói lái cả hai cái hỏn danh của hai chị nghe kỳ cục tục tĩu, bản thủ ác ôn lắm. Dì Tư có biết người ta nói như vậy không? Hôm đám cưới tụi con, anh Thiện Cẩm mê hát xướng, nên có phần văn nghệ. Con nhớ lúc đó người lớn mệt mỏi đi ngủ hết, chỉ còn bọn nhỏ thanh niên trai tráng chúng con cũng hơn 30 người. Nồi đất nồi đồng ơi! Hai bà hát nhạc Tây, lời Tây nghe khổ cái lỗ tai muốn chết vậy đó dì Tư.

Tổ khổ hai bà chị chồng với bà dì ghẻ của chồng xong, cô ta cười ngật ngoẻo có vẻ khoái chí lắm. Giờ đây nghe Thiện Tố hát, Cẩm Hương cảm thấy giọng chàng mỏng, dẻo và thanh tao như giọng Tino Rossi, nhưng sao mà buồn quá. Nàng hỏi:

- Bộ anh có tâm sự hay thất tình sao?

Những ngón tay thon dài của chàng vẫn lạnh lẽo bấm phím và khải đàn, chàng ngẩng đầu nhìn nàng dịu giọng hỏi:

- Bộ Cẩm Hương thấy tôi có ẩn tình?

Cẩm Hương cười nhẹ, đôi mắt mơ màng nhìn trời xa:

- Không biết, nhưng nghe giọng hát anh thì thiết quá, tôi thuận miệng hỏi vậy thôi mà.

Thiện Tố cười thành tiếng:

- Vậy sao? Người ta nói phái nữ có những ý tưởng phong phú và nhạy bén, thiết chẳng ngoa chút nào cả. Tôi cũng đang muốn có người làm mình thất tình lắm đây!

Cẩm Hương thấy mình vô duyên và Thiện Tố đáng ghét! Nàng làm thình bốp vào phòng đóng sầm cửa lại, cảm thấy lòng nao nao hờn giận nhưng không biết hờn gì, và giận ai?

.....

Thỉnh thoảng Thiện Tố đi Sài Gòn lấy đồ phụ tùng cho nhà máy chà. Có khi chàng đi giao dịch chịu mỗi lái việc lúa thóc cho cha ở các tỉnh lân cận. Lúc trở về, chàng thường mua cho nàng những vật kỷ niệm, bánh, trái, hoặc những đặc sản ở vùng đó. Lúc đầu Cẩm Hương coi những tặng vật anh ta cho rất bình thường, cứ nhìn qua nhìn lại rồi thả vào thùng chứa đồ, ít khi nàng dùng tới hoặc lấy ra xem lại. Đôi khi, chàng còn mua tặng cuốn sách của văn sĩ Pháp mới được phiên dịch... Và gần đây mỗi khi bà Tư nấu cơm chiều hình như cố tình nấu trễ để con trai bà cùng về ăn chung luôn. Cuối tuần rồi Cẩm Hương theo bà đi cúng vía lăng Tứ Kiệt nơi thờ phượng 4 vị Thần của Cai Lậy mà người dân ở đây sùng bái, đồn đãi là rất linh thiêng, cầu gì có nấy. Trên đường về, bà hỏi Cẩm Hương:

- Hồi nãy cô có vào bên trong cúng không cô giáo?

Nàng cười nhẹ:

- Bên trong đông quá, chen chân không lọt, nên cháu không có vô. Nhưng cháu cũng thầm cầu xin cho ba má và các em được khỏe mạnh.

Bà cũng tâm sự:

- Đạo này trở gió trái trời thì ông nhà tôi hay đau yếu. Tôi nguyện cầu cho việc làm ăn của ông phát đạt và khỏe mạnh để nhìn thấy thằng con ông nên gia thất và ông có dịp bông cháu nội... Tôi cũng cầu xin cho thằng Thiện Tố tìm gặp được cô gái biết điều, hiền lương để mà nương tựa sống đời với nhau. Thằng con tôi tốt mà gặp người vợ không ra gì thì tội nghiệp cho nó lắm...

Lúc từ Lăng Tứ Kiệt về, Bà Tư dắt Cẩm Hương đi con đường khác cặp theo mé sông, qua ngang nhà máy chà lúa của chồng, mà thằng con bà đang làm việc trong đó. Gần tới nhà máy, họ đã nghe tiếng máy chạy đều đều, xập xình rầm rập. Và họ thấy ngay ống tròn bằng nhôm nhả từng đợt khói ra ngoài. Nhà máy Chà lúa Phú Long được cất trên một khoảng đất rộng bề ngang, sâu chiều dài. Mái lộp tôn, nền tráng xi-măng. Đường xi-măng chạy từ cửa lớn đến cầu đá cột đúc bắc nối liền từ bờ sông ra tận ngoài bãi sinh non dài chấm mực nước sông bình thường. Sở dĩ họ bắc cầu dài như vậy là phòng khi nước kém tàu ghe chở lúa không cặp sát bờ được. Những người phu khuôn vác cho máy chà dùng cây cầu này để khuôn gạo đã chà xong xuống ghe, và vác lúa từ ghe, từ xuống lên nhà máy chà. Họ đang lăng xăng đi lại trên cầu không ngừng. Dưới bến nhà máy chà có mấy chục chiếc vừa xuống ba lá, vừa ghe tam bản và những ghe chài lớn chở nhiều lúa đem chà thành gạo để đi bỏ mỗi cho các chợ, và các người bán lẻ...

Bên phải và bên trái trước sân máy chà là hai hàng dọc bán bánh trái, thức ăn, nước uống. Có xe ép nước mía bán tại chỗ. Có xạp mái thấp treo lủng lẳng nào bánh tét, bánh ú, bánh dứa. Xe bán nước đá bào, gánh sương sa hột lựu, gánh bánh canh tôm, gánh bánh mì xíu mại, ké gánh bán tàu hủ bánh lọt... Những hàng quán trước máy chà, bán thức ăn cho những người làm việc ở đây, cho những người ở xa lỡ bữa đói bụng, khát nước vì phải chờ đợi lâu mới tới phiên lúa mình đưa vào máy chà. Vừa đến cửa lớn, bà Tư và Cẩm Hương gặp hai chị em Kiều Lan và Kiều Liên. Cẩm Hương lịch sự khẽ chào họ. Kiều Lan niềm nở:

- Ủa cô giáo! Cô từ đâu lại đây?

Kiều Liên nhếch môi, cười cười:

- Mấy thuở rông đến nhà tôm!

Cầm Hương khó chịu! Lạ lùng thiệt, mình không quen thân, cũng không chọc ghẹo hay làm gì mịch lòng họ. Tại sao hễ thấy mình thì hai ả luôn nói bóng nói gió, và lúc nào miệng lưỡi họ cũng đầy nọc độc và gai nhọn. Nhưng nàng vẫn giữ lịch sự nhẹ giọng:

- Tôi theo bác Tư đi lãng Tứ Kiệt rồi ghé qua đây.

Hôm nay Kiều Lan mặc áo gấm đỏ, tai đeo bông cẩm thạch tiền điều nhận nhụy vàng. Cổ đeo dây chuyền vàng khè. Còn Kiều Liên mặc áo nhung xanh lông kết, đeo bông tròn teng cần hột hồng ngọc, đeo vòng tay chạm bát bửu. Hai cô đều ăn mặc nửa cổ, nửa kim.

Kiều Lan liếc xéo Cầm Hương, mai mỉa:

- Từ khi cô giáo về đây dạy học ở trọ nhà dì Tư, thì thằng em tôi đổi tánh ít nhiều. Hễ có dư chút ít thời giờ là nó bươn bả về thăm nhà liền. Cô thử khuyên nó dùm chị em tui nghehen cô. Nó phải lo làm ăn, bớt đi dìu nhà để ba tui dạy việc cho nó chớ.

Kiều Liên xót óc, bồi thêm:

- Tui coi bộ trai tráng ở đây đều bơ ngỡ báo cáo như con ốc mượn hồn từ khi cô về đây. Cô đẹp quá, lại có học nữa, nên trai tráng không điều đứng sao được!

Nói xong, hai mụ cười hăng hắc và bỏ đi về phía chợ. Thật vô duyên hết chỗ nói! Bà Tư và Cầm Hương ngỡ ngàng ngó theo. Chợt bà chép miệng, lên tiếng:

- Hai con Kiều ăn nói khó nghe nên chị Hai Muôn và chị Sáu Cư gọi tui nó là con Nhèn Nhện Cái, và con Hồ Cáp Cái. Thấy cô tươi tốt, đàng hoàng, học giỏi hơn nên chúng nó ganh tỵ ăn nói thiệt là chết gian âm đức. Thôi, bỏ qua đi cô giáo. Chấp nhứt tui nó làm chi cho thêm phiền lòng mệt dạ.

Bà Tư rẽ vào nhà máy trước. Hôm nay đi lễ đền nên bà ăn mặc tươm tất. Đầu bà đội chiếc khăn sạt màu mặng cụt có những chấm tròn màu lam điểm trên nền hàng. Quần bà bằng lãnh mặt đệm đen, mới giặt mấy nước nên chưa dịu mình. Áo bà ba lụa Hà Đông của bà màu trắng ngà, mang dép da quai nâu, mắt mang kiếng lão. Dáng bà roi roi, không mập phì, cũng không ốm teo. Sắc diện này nói lên thời son trẻ bà cũng làm điều đứng không ít những chàng trai trẻ đương thời. Cầm Hương mặc áo bà ba cổ bà lai bằng xoa Pháp màu thiên thanh, quần sa- teng có rô- đê ở lai, chân mang dép da quai chéo màu nâu sậm. Tóc nàng kẹp gọn về phái sau khuất trong vành chiếc nón lá bài thơ. Vài người làm công lễ phép chào bà Tư và có vẻ tò mò chào Cầm Hương. Nàng chào lại, rồi rảo mắt nhìn quanh.

Những dãy máy móc để chà lúa chạy theo dây chuyền cái này nối tiếp cái kia. Gần nửa nhà máy từ ngoài cửa bước vô trong, họ dùng bao bố tời, bao vải dày (thường để đựng bột mì), thúng giạ, thúng giê đựng đầy lúa, được chất chồng lên nhau từng khúm, từng khúm lớn nhỏ tùy theo lúa đem chà nhiều hay ít. Người chủ những bao lúa chất đóng đó, đang ngồi chờ đợi gọi đến số của mình. Khi được gọi đến số, thì mấy phu khuôn vác trong máy chà, lanh lẹ vác lúa đi lên cây cầu ván bắc từ nền nhà lên cao hơn cối. Đến miệng cối, họ lanh lẹ mở bao, đổ ào lúa vào. Lúa theo máy chạy trong những máng bằng nhôm. Ai muốn có gạo lức thì mở hộc cho gạo lức chạy ra. Ai muốn lấy hết gạo trắng thì đóng kín chỗ hộc gạo lức chờ gạo lức qua máy chà trắng gạo thì lấy bao, hoặc lấy thúng mà hứng. Có những ống thiếc dẫn cho tấm tuôn ra, có ống cho cám nhuyễn, có ống cho cám to... Còn trấu thì theo ống ra phía ngoài vách, bên hông của nhà máy chà.

- Cô làm gì mà nhìn chăm chú dữ vậy cô giáo?

Cầm Hương quay lại chào Thiện Tố. Nàng đăm ngượng vì bao nhiêu cặp mắt của những người ngồi chờ chà lúa và nhân công, đổ dồn về nhìn nàng và anh ta đang đứng kế bên. Cầm Hương chưa kịp trả lời thì Thiện Tố cười, nhìn nàng hỏi tiếp:

- Ngọn gió nào đưa cô đến đây vậy? Bộ cô định ăn cắp nghề để cho tôi mất việc phải không? Cô phục sức như vậy giống thôn nữ hơn giống cô giáo.

Cầm Hương cười mỉm:

- Hôm nay tôi theo bác đi cúng đền về. Bác ghé đây, tôi phải ghé theo.

Chàng nhìn Cầm Hương, cặp mắt sáng ngời, nụ cười hóm hỉnh, dịu giọng:

- Sao cô hà tiện lời nói quá vậy? Trong lòng nghĩ sao không biết, nhưng cô cứ nói đại là đến thăm tôi, như vậy có phải tốt hơn không?

Cầm Hương cụt ngẩn:

- Không tốt!

Thiện Tố dai như đĩa:

- Tại sao không tốt?

Nàng vừa đi chậm chậm trở ra, vừa nói:

- Tại tôi không biết nói láo như anh!

Thiện Tố cười thành tiếng:

- Bộ cô giận tôi hả? Xin lỗi nghen, tôi nói giỡn mà. Mời cô vô phòng cho đỡ ồn ào vì tiếng máy chạy như ngoài này. Má tôi đang ngồi trong đó.

Cầm Hương không nói gì, nhưng nàng chợt e thẹn như có một làn hơi ấm len lén vào hồn. Bỗng dưới bên có giọng hò trong trẻo lạnh lạnh của một cô thiếu nữ vang lên:

*"...Hò ơ...Bởi em đây còn ngại
Xin anh thề lại kéo em lo
Nếu anh lòng dạ quanh co
Hò ơ...Hùm nhai sấu tấp chết cho xong đời"*

Mọi người chắc lưỡi hít hà khen giọng hò đã ngọt, hơi dài mà lời hò lại hay ho. Một ông xồn xồn vác bỏ bao lúa xuống gần đó, kéo khăn vừa lau mồ hôi trán, vừa bảo Thiện Tố:

- Cậu Năm, cậu có ăn học, văn hay chữ tốt, cậu hò đáp lại, sửa lưng con Chín Hàng Sáo đi cậu. Tự bấy lâu nay, nó tự cao, tự đại, chẳng coi người khác hò ra gì ráo.

Thiện Tố nở nụ cười tươi hơn nắng vàng, neho mắt với Cầm Hương rồi cất giọng sang sảng:

*"... Hò ơ... Xin cô em chớ ngại
Qua xin thề lại cho em mừng
Nếu qua đây mê Tấn phụ Tần
Xuống sông cọp bắt, lên rừng sấu nhai
Hò ơ...Nếu qua thề ầu, nói sai
Qua vô tiệm nước ních hai tô mì"*

Mọi người cười rộ lên và vỗ tay hoan hô Thiện Tố trước cái mỉm cười nhẹ của Cầm Hương.

Bà Tư và Cầm Hương ở chơi một hồi thì ra về, sau khi mỗi người uống một ly nước mía có pha trái tắc thơm ngọt thanh tho, mát lòng mát dạ.

.....

Đội Cầm Hương tan trường, hai người đi chuyến xe cuối ngày. Xe ghé bến Mỹ Tho thì thành phố đã lên đèn. Nhà bạn của Thiện Tố nằm trên đường ra bến bắc Rạch Miễu về Bến Tre. Không xa bến xe ngựa, chỉ qua 2 đoạn đường ngắn thì tới, nên họ đi bộ. Thiện Tố biết Cầm Hương đã bị kiến cắn bụng, vì sợ trễ chuyến xe chót nên khi Cầm Hương về đến nhà thay đồ, thì hai người ra xe đi ngay, chưa ăn uống gì cả.

Bà Ninh, mẹ của Cương mừng rỡ gặp lại Thiện Tố. Bà niềm nở nói:

- Mời hai cháu vào nhà. Thăng Cương trông cháu từ sáng đến giờ, nó vừa qua bên nhà đưa vợ đi mua lồng đèn, cặp hồng lạp, có lẽ tối lắm mới về. Hai cháu đem đồ vào phòng trong đi, rửa mặt cho khỏe, rồi ra ăn cơm. Cầm Hương e thẹn chào bà Ninh. Thiện Tố cũng vui vẻ, tươi cười nói với bà:

- Thưa bác đây là cô Cầm Hương bạn của cháu. Xin bác khỏi dọn cơm bác à. Cháu sẽ đưa cô ấy đi dạo phố đêm Mỹ Tho cho biết và sẽ ăn tối ngoài tiệm luôn. Ăn xong cháu đưa cô trở về đây. Cháu đến nhà thằng Tâm ngủ, sáng cùng nó qua sớm.

Bà má của Cương ngăn:

- Không được, cháu phải về đây ngủ, nhà còn thiếu gì chỗ. Để cỗ ngủ trong phòng, cháu qua ngủ với thằng Cương. Cháu biết không? Từ sáng sớm là thằng con của bác đã mong cháu rồi. Cháu mà đi chỗ khác là không được với nó đâu. Hai cháu cứ tự nhiên đi chơi xong thì về đây nghen, đừng có ngại chi hết.

Thành phố về đêm nơi nào cũng đẹp. Nhưng Mỹ Tho có nhiều điểm khác biệt hơn những nơi khác. Cầm Hương đêm nay mặc chiếc áo dài màu hoàng yến, mái tóc mây dài, đen huyền xõa xuống nửa lưng. Dáng cô mảnh khảnh, khuôn mặt diễm đạm, nước da trắng mịn. Trong đôi mắt tròn to và đen đó, có nét nhìn bờ ngỡ ngại ngùng. Tánh tình cô lại ôn hòa, nhỏ nhẹ, lắng nghe người ta nói hơn cô nói. Tiếp chuyện với cô lần đầu ai cũng đều cảm nhận cô rất dễ thương và có duyên ngầm. Tà áo dài màu hoàng yến của cô bay bay trong gió. Cô nhẹ nhàng tha thướt bước từng bước chậm chậm đi bên Thiện Tố. Họ sắp qua đường sau trường trung học Le Myre de Vilers. Bỗng Thiện Tố nắm kéo tay cô dừng lại. Cô giựt mình, bị mất thăng bằng thiếu điều muốn chúi nhủi vào người anh ta. Cầm Hương còn đang ngơ ngác thì nghe tiếng gọi lớn:

- Thiện Tố! Có phải toa đó không? Moa đây! Thiện Cẩm đây nè!

Cả hai chợt thấy từ xe mì hủ tíu của ông già Tàu, Thiện Cảm bước ra. Cậu vẫn ăn mặc chải chuốt. Tóc chải láng bóng, cùng mùi dầu thơm Pompée nức nồng. Bộ com-lê của cậu bằng ga-bạc-đin màu cà-phê sữa. Mèn ơi, trời đêm nức nội, đi đâu mà cậu diện áo quần dày cui vậy cà? Ủa, hôm nay cậu còn xưng hô mỗ mỗ, toa toa với Thiện Tố nữa. Bộ cậu ta đổi dùng tiếng Tây với “người em” khác mẹ của cậu ta hay sao? Riêng Cẩm Hương nhớ lời bắt bẻ xí xọn của con Ánh Nguyệt về cách xưng hô tréo hèo của Thiện Cảm mấy tuần trước. Nàng cười chúm chím một mình. Có phải Thiện Cảm phục thiện hay muốn lấy lòng Ánh Nguyệt?

Thiện Tố vui về:

- Anh Thiện Cảm đi dạo phố một mình hay sao?
- Moa vừa tiễn thằng bạn về Bến Tranh. Hết xe hơi rồi, nên nó đi xe thổ mộ về nhà. À nè Tố, bây giờ là thời đại mới rồi, mình cứ xưng hô với nhau, toa toa, moa moa cho vui! Moa trẻ tuổi hơn toa mà bị toa gọi moa bằng anh, moa cảm thấy mình già háp.

Thiện Tố vỗ vai Thiện Cảm:

- Tùy toa, miễn sao toa vui thì thôi.

Thiện Cảm chợt nhớ, dặn dò:

- Nhưng trước mặt người lớn trong nhà nhứt là má, tụi mình nhớ giữ xưng hô như trước nghen.

Đứng bên Thiện Tố nãy giờ, Cẩm Hương làm thinh, để anh em họ nói chuyện. Mắt nàng lơ đãng nhìn những ngọn đèn đường vàng ủa. Khi đôi bên chia tay, Thiện Tố ngậm ngùi bảo Cẩm Hương:

- Thiện Cảm không phải là người xấu. Nhưng bên ba má lớn và dòng họ bên nội tôi cứng hần quá quắc nên trước kia hần hư thân, lười học, biếng việc, cứ lo đá banh, đá gà, theo gái.... Đối với tôi hần không xéo xắt, cũng không thân mật. Riêng tôi, tôi thương hần như đứa em nhỏ. Hần không từ chối sự săn sóc chiều chuộng của tôi. Có việc nan giải hần cầu cứu tôi, hỏi ý kiến tôi và làm theo tôi. Nhưng tôi biết, không bao giờ hần coi tôi như ruột thịt!

Thiện Tố đưa Cẩm Hương đến tiệm ăn Hồng Ký, cái tên nửa Tàu nửa Việt ghép từ tên hai thằng con trai của ông bà chủ chổng Tàu vợ Việt. Nên ở đây có bán mì, hoành thánh, hủ tíu, những món ăn Tàu khác, và có cả những món ăn Việt Nam như bún tôm nướng, cơm đĩa, cơm phân với canh chua, cá kho tộ... Quán tọa lạc trên nửa phần đất, và nửa phần cát sàn ghe ngoài bờ sông. Thiện Tố lựa chỗ ngồi bên ngoài để ngắm cảnh về đêm trên một khúc nhánh phụ lưu của sông Cửu Long ở tầm mắt của họ, từ vàm Bảo Định chạy dài đến bến Tầm Ngựa.

Ngày nào cũng ăn cơm, hôm nay hai người gọi mì hoành thánh ăn cho lạ miệng. Dòng sông Bảo Định nước lững lờ chảy ra vàm qua xóm hương về Bến Tầm Ngựa, nhà cửa san sát, cái cao cái thấp, chỗ lồi, chỗ lõm tùy theo quanh co của bờ, và cái nhà nào cũng xây cất ghe chòm ra sông. Đèn đuốc rọi sáng trưng trên các cây cầu ván. Ghe này kế tiếp ghe kia, chen chúc kẻ khiêng người vác, kẻ bán người mua... Quang cảnh xóm Vừa hoạt động ồn ào, náo nhiệt không mỗi mệ, không ngừng nghỉ. Trái ngược lại, bên kia sông là cồn Rồng. Đó là một dãy âm u mờ ảo với bóng những cây ăn trái trên đất cồn và cây bần dày đặc ở bãi bùn. Trước năm 1954, Cồn Rồng dành riêng biệt cho người cùi, có trại cùi và nhà thương chữa trị bệnh cho họ. Nhưng đến thời Đệ Nhứt Cộng Hòa (thời chánh phủ Ngô Đình Diệm) những người bị bệnh cùi được đưa về Cái Sắn. Dọc theo bờ lác đác những chiếc xuồng câu tôm le lói ngọn đèn bão. Không ai sắp bầy mà ở giữa dòng sông đến bên này, phía vườn hoa thì những ghe hai chèo đưa khách dạo phố đêm. Lênh đênh những xuồng, ghe nhỏ xuôi ngược bán bánh, trái, thức ăn mặn, thức ăn ngọt, các loại nước uống cho khách du ngoạn trên sông ngắm thành phố Mỹ Tho về đêm, ngắm trăng sao, ngắm dòng nước Cửu Long xuôi chảy...

Khi vừa bước ra khỏi tiệm ăn, cả hai lại gặp hai cô Kiều. Cẩm Hương quá đỗi ngạc nhiên, nàng sực nhớ đến lời của Ánh Nguyệt: *“Hề nhắc đến vàng bạc, tiền của thì kiếm đồ con mắt cũng không gặp. Còn nhắc tới cúit chó, hoặc người mình không thèm ngó thì gặp hoài hoài...”* Thiệt tình thì Cẩm Hương cũng muốn làm thân với Kiều Tâu lẫn Kiều Tặc này, ngặt nỗi họ không để cho nàng có dịp cảm tình. Cái mặt khinh khỉnh, giọng nói trịch thượng của họ đã vét nạo hết mỹ cảm, thiện cảm của nàng khi nàng gặp mặt họ. Đêm nay cô chị mặc áo dài rần rí bông tím, bông vàng, bông đỏ chen lá xanh. Cô em mặc áo dài bằng hàng Thượng Hải màu hột gà thêu bông lam, bông hồng chen lá xanh, lá lục, bằng chỉ tơ. Hai chị em đeo nữ trang bừa bộn, nào ngọc trai, ngọc thạch, hột xoàn chớp nhoáng dưới ánh đèn. Họ giống như các hình nộm chưng nữ trang ở các tiệm kim hoàng lớn.

Thiện Tố ân cần hỏi:

- Ủa, hai chị giờ này còn chưa về Cai Lậy sao?

Kiều Lan liếc Cẩm Hương soi bói như có ý bảo: *“Đã bắt gặp bọn bầy đưa nhau đi du hí du thực rồi”*. Nàng ta nói:

- Chị em tui đêm nay ngủ nhà cô Tư của tui mình bên Chợ Cũ. Để mai đi dự lễ cưới cô bạn Liễu Oanh, con ông Bang Biện Tạ Kỳ Nam, ngày xưa ở Chợ Gạo. Ờ, còn ban đêm ban hôm sao hai người làm gì còn ở đây mà chưa chịu về?

Thiện Tố bảo:

- Tui này cũng đi dự lễ cưới cô Liễu Oanh, nhưng ở bên họ nhà trai.

Kiều Liên làm ra vẻ tiếc rẻ chắc lưỡi:

- Cô Liễu Oanh đẹp như phụng múa loan xòe. Hồi xưa ba định đi hỏi cô ta cho cậu. Cậu mà cưới cô ta thì như chuột sa hủ nếp. Ngoài ruộng đất bẽ bẽ làm của hồi môn, ông bà Bang Biện còn tặng cái tiệm bán tơ lụa kế bên rạp hát thầy Năm Tú nữa. Chưa gặp mặt người ta mà cậu cứ nạng ra, cứ bảo: “Thực lộc chi thể như cá trên ăn cứt”. Để rồi bây giờ bạn của cậu phồng tay trên rồi. Cái thằng Cương lù đù vậy mà khôn!

Kiều Lan chêm thêm:

- Ủng thiệt đó chứ! “Trần châu bửu ngọc cậu không màng, sỏi cát giữa đàng cậu hốt ráo”. Ông già giận cậu chuyện này lắm đó.

Hai chị em nói không kịp thở. Mắt liếc xéo xem phản ứng của Cẩm Hương. Cẩm Hương thấy hai cô là biết thế nào nàng cũng bị họ móc ngoéo xỏ xiên, thế mà nàng cũng không khỏi bực mình. Kiều Lan lại trề môi:

- Cái thằng Cương có cái mụn ruồi đen bên mép trái, lớn cỡ hột đậu phộng. Đó là tướng kẻ ham ăn nói theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Rồi đây nó sẽ táp nuốt hết của hồi môn con vợ nó. Mà không chừng nó ních luôn của cải tía má vợ nó cho coi.

Kiều Liên cười:

- Tui thấy mụn ruồi lớn hơn trái trứng cá, trên còn có mọc mấy sợi lông, chẳng biết đó là tướng gì?

Hai chị em nói đến đó, không thấy ai cao hứng phụ họa vào câu chuyện của họ nên liếc xéo Thiện Tố rồi bỏ đi. Thiện Tố thờ dài, bảo với Cẩm Hương:

- Râu quá, mụn ruồi của thằng Cương chỉ bằng hột tiêu thôi, mọc ở bên mép là mụn ruồi duyên. Khi nó cười có lúm đồng tiền thì mụn ruồi ấy làm cho cái miệng nó thêm phần ý nhị. Nhưng hôm nay hai bà chị của tôi phóng đại cho mụn ruồi lớn thêm ra, chị Kiều Liên còn cảm thêm mấy cọng râu nữa. Hai bà ấy cứ tưởng tượng chuyện dị tướng, dị hình, dị dạng rồi gán cho thiên hạ.

Cẩm Hương mỉm cười:

- Ai mà còn lạ hai bà chị của anh nữa? Với mấy bả thì chuyện gì cũng có thể xảy ra hết. Tôi không chọc ghẹo và cũng không có dây mơ rễ má gì với hai bả, mà khi thấy tôi, như có oán thù từ kiếp trước, hai bả luôn sừng lên, châm chích, nói những lời lẽ thiệt hết sức khó nghe. Bình thường tôi không thích cãi cọ với người khác, và cũng vì anh nên tôi coi như không nghe thấy gì hai bả nói hết.

Cẩm Hương dừng lại nhìn Thiện Tố, rồi quay mặt nơi khác cười, nói tiếp:

- Tôi nghe chị Kiều Liên chê da anh đen như da người Sê Tiêng ở Trắng Sụp, hay ở Lộc Ninh. Còn chị Kiều Lan chê da anh đen khi thấm mồ hôi giống như da cá trê.

Cả hai cùng cười xòa. Thiện Tố hỏi:

- Còn cô, xin cô nói thiệt tôi đen tới mức nào?

Cẩm Hương cười:

- Da anh mịn mòi, đen mà hồng hào mới đáng là da của trượng phu hảo hớn.

Thiện Tố bảo:

- Dù sao tui cũng cảm ơn cô! Nhưng tui không biết cô an ủi tui hay nịnh tui đó?

Cẩm Hương bảo:

- Tùy anh, anh nghĩ sao cũng được. Tôi không thích đàn ông da trắng méc, vì trông họ yếu ớt quá.

Đã hơn 8 giờ đêm. Thiện Tố và Cẩm Hương đi ngược lên dốc Cầu Quay, qua các dãy hàng quán bán đồ nhậu, nước giải khát. Các sạp bán bánh da lợn, bánh gan, bánh bò nướng, bánh tiêu, bánh sương sa dẽo gói bằng giấy kiếng trong, mút me, mút măng cầu... Những người bán hàng, đa số là các cô gái trẻ ngồi tràn qua lề lộ. Họ ghé mua mỗi thứ bánh một ít. Thiện Tố đề nghị:

- Cô có mời chân không? Hay là chúng ta vào công viên ngồi nghỉ một chút.

Cẩm Hương từ chối khéo.

- Cảm ơn anh, chân tôi chưa mỏi. Chúng ta hãy về đi. Ngủ đậu ở nhà người ta mà đi chơi về trễ để người ta đợi cửa thì kỳ lắm.

Nàng nghĩ công viên giờ đây đã thừa người, đèn mờ ảo, có chỗ còn tối thui. Người tản bộ, hoặc người đang hoàng ít ai vào đó lúc này. Công viên khuya khoác chỉ thích hợp cho những cặp tình nhân. Họ đang đi mà tay choàng vai, tay ôm eo, xà nẹo với nhau, chân họ như bị mắc phong lếch thếch đi hết muốn nổi vậy. Xa xa lác đác có những cặp ôm chầm lấy nhau, ngồi trên băng đá khuất dưới tàn cây, hoặc nơi bóng đèn điện bị đứt ...

Cả hai về đến trước cửa đã hơn 9 giờ. Thế mà nhà Cương đèn đuốc còn sáng trưng. Cẩm Hương và Thiện Tố bước vào. Mọi người đổ dồn mắt nhìn họ, những cặp mắt đều hướng qua phía Cẩm Hương. Thiện Tố biết hết những đứa bạn ngồi ở đây. Còn Cẩm Hương không biết ai, duy có Thiện Cẩm ngồi trong góc vẫy tay chào. Những người tuổi trẻ sự hòa hợp rất dễ dàng. Cương chạy đến đấm vào lưng Thiện Tố thùm thùm:

- Đám cưới tao mà mày không xuống thì tao sẽ nghỉ mày ra luôn.

Anh ta nhìn Cẩm Hương ngờ ngợ, chợt tươi cười vỗ tay nói với mọi người có mặt:

- Hôm nay ngoài những người bạn cũ của chúng mình đã biết, còn có người mới. Vậy tất cả tự giới thiệu, người mới cũng tự giới thiệu, hoặc nhờ bạn mình giới thiệu dùm. Tôi xin tự giới thiệu tôi là Huỳnh Kim Cương, người đứng kế bên đây là nàng Tạ Liễu Oanh, ngày mai sẽ là phu nhân của tôi. Tới đây nghe Tâm. Nhưng thôi, để tao giới thiệu luôn những đứa độc thân tại chỗ. Đây là Tâm còn có biệt danh là Tâm Khềnh, vì hấn có cái răng khềnh khi cười làm cho các cô sợ chạy xa thật xa. Quý vị biết tại sao không? Vì hấn cười có duyên hết chỗ chê, nên các em chạy xa để lấy trốn chạy trở lại cho nhanh đó đi!

Cả bọn cười ha hả như bể nhà sập cửa, Tâm lấy cái gối trên sofa chọi Cương:

- Chị Cương phải quản thúc nó ghen. Cái thằng này mồm miệng tía lia như thế thì đi đến đâu sẽ có bồ đến đó.

Liễu Oanh tươi vui, nhìn Cẩm Hương bằng ánh mắt cảm tình khẽ gật đầu chào. Cẩm Hương chớp mắt chào lại. Liễu Oanh nhìn sang các bạn của hôn phu mình, cười mở:

- Dạ đúng vậy, em sẽ nghe lời anh, giữ ảnh thật kỹ.

Liễu Oanh có dáng cao, gầy, khuôn mặt dài, nước da trắng, tóc uốn những lọn thả dài xuống vai. Cặp mắt sáng, miệng khi cười rất xinh. Cô và hôn phu cô rất xứng đôi với nhau. Cả hai đều có sóng mũi thanh, cặp mắt bồ câu sáng ướt, nụ cười bày đôi lúm đồng tiền. Ông bà ta thường nói, những cặp vợ chồng thường có những điểm rất giống nhau, thì tâm đầu ý hợp ăn ở với nhau hết kiếp người.

Thiện Cẩm đi với một thiếu nữ mặc áo nhung tím, tóc chải mỏng cao lượn uốn éo. Mỗi lần cô há miệng cười hay nói thì lộ chiếc răng bít vàng trông tuy quê nhưng rất có duyên. Còn cậu ta đã thay bộ đồ vía bằng ga-bạt-đinh để mặc áo bành tô cổ cao bằng vải xi-mi-li trắng, tra nút đồng, quần tây nỉ màu xám sọc đen, giày tây da đen đánh bóng. Mùi dầu pompéa thơm ngát làm cậu ra vẻ sang trọng, tân tiến, đồ ai biết cậu là công tử miệt vườn, học hành ba sồn bốn sứt.

Cương nói lớn:

- Xin mời quý vị tự giới thiệu cho mọi người biết nhau.

Thiện Cẩm hăng hái:

- Tui là trưởng nam của ông Hai Cung. Ba tui là nghiệp chủ có phần hùn trong lò gạch ở chợ Trường An bên tỉnh Vĩnh Long, và chủ nhà máy chà lúa ở Cai Lậy. Nhưng thiệt ra ông là chủ điền, sống sung túc với cả trăm mẫu ruộng ở Cai Lậy và các vùng lân cận. Còn tui vừa đậu Thành Chung, nghỉ xả hơi vài năm, trước khi mở trại chừa và coi sóc hàng làm nước mắm của ông ngoại tui.

Cẩm Hương cảm thấy nhột nhạt khi nghe Thiện Cẩm tự kể về mình! Rồi tiếng xì xào của hai người đầu đó:

“Xì, cái thằng dịch tể này mà đậu bằng Thành Chung à? Nói dóc không mắc cỡ miệng, nó “đậu cành mềm lộn cổ xuống ao” thì đúng hơn. Khi thi bằng Thành Chung rớt, về nhà bị bà già chanh chua của nó nhieác mắng tả tơi bèo nhèo như cái nùi giẻ lau bếp. Cái thằng đó đậu bằng “Thùng Chanh” thì có, nên hèn nào má và hai bà chị của nó xài lời chua như chanh, như giấm, như khế...”. Có lẽ nghe lọt vào tai những lời eo sèo chì chiết đó, nên Cương nói át:

- Bây giờ đến phiên bạn khác giới thiệu đi.

Thiện Cẩm chỉ cô thiếu nữ áo nhung tím:

- Còn cô đây là bạn gái của tui, con ông chủ tiệm may âu phục ở bờ sông ngang Vựa. Cổ tên là Mỹ Hoa.

Bạn gái của Thiện Cẩm e lệ:

- Mỹ Hoa xin chào các anh các chị.

Cương hỏi:

- Rồi tới phiên ai tự giới thiệu nữa đây?

Từng người một nói: “Tôi tên Hải. Tôi tên Đông. Tôi tên Thứ... Tôi tên Bằng nhà ở chợ cũ đường vào chùa Vĩnh Tràng, cần giới thiệu thêm gì nữa không tui bây?”

Người tên Thứ khoát tay:

- Thôi khỏi, đủ rồi để mày giới thiệu tiểu sử của mày, chưa nghe xong tui tao ngủ hết. Ờ, tới phiên mày đó

Thiện Tố...

Thiện Tố cười:

- Tụi bây biết tao rồi còn giới thiệu gì nữa?

Các bạn nhao nhao lên, Cẩm Hương sượng ngắt, tay chống lên thành sô-pha nhìn đi chỗ khác làm như không nghe. Anh chàng tên Đông coi bộ liến khí nhứt trong bọn, nói:

- Đừng có làm bộ, tụi tao muốn biết ai đứng gần mày đó cái thằng mắc toi. Còn mày hả? Ai mà không biết cái mặt mốc của mày, vì mỗi lần mày đến đều đi với một cô khác, mày không giới thiệu, bọn tao làm sao biết được lần này mày đi với ai tên gì, hả cái thằng kia!

Tới phiên Thiện Tố đỏ mặt, rượt đánh Đông:

- Mày là thằng quỉ quái, lại chơi tao hả?

Hôn thê của Cương vào trong. Một lát sau cô và bà Ninh bưng cà-phê, trà, bánh ngọt ra. Bà Ninh nói:

- Mời các cháu tự nhiên nghen. Sáng mai ai cũng bận, nên bác không đãi la-ve... Để khi vào tiệc cưới ở nhà hàng các cháu tha hồ mà uống.

Bà quay qua con trai, và âu yếm nhìn Liễu Oanh:

- Cương đưa Liễu Oanh về, kéo quá khuya. Con cũng nên về ngủ sớm, mai phải mệt nhọc suốt ngày đó.

Liễu Oanh nhỏ nhẹ:

- Con đi xe kéo về, ảnh khỏi đưa. Xin chào các anh, chào các chị.

Cẩm Hương cúi đầu chào lại. Bỗng giọng rồn rảng của Bằng:

- Khoan đã chị Cương, để cho tụi nó giới thiệu xong rồi chị mới về. Nãy giờ cả buổi chẳng đứa nào biết tên cô bạn của Thiện Tố cả. Còn chần chờ gì nữa, giới thiệu đi Tố!

Thiện Tố tăng hắng, miệng cười chúm chím nhìn Cẩm Hương, rồi làm bộ lấy giọng nghiêm trang:

- Kính thưa quý vị, cô Cẩm Hương đây là con của ba má cổ, và là cô giáo của tôi. Còn tụi bây muốn biết thêm nhiều chi tiết khác, hoặc thắc mắc gì thì xin cứ đặt câu hỏi, cổ sẽ trả lời một cách thỏa đáng. Có phải không cô giáo Cẩm Hương?

Cẩm Hương biết Thiện Tố muốn chọc ghẹo mình. Nàng không nói gì, liếc xéo Thiện Tố rồi làm bộ theo bà Ninh đưa Liễu Oanh ra cửa, mà vẫn còn nghe cả bọn hò hét, cười giỡn ồn ào như cái chợ bên trong.

.....

Mới 6 giờ sáng, má của Cương đánh thức mọi người dậy sửa soạn, ăn uống xong để còn đi rước dâu. Mấy chàng đực rựa đêm rồi thức khuya, nên họ còn nằm lê, nằm lết, kê trên sô-pha, người nằm trên ghế dựa, kê khác nằm dưới gạch. Nhưng ai cũng bị gọi thức, để còn ăn uống, chuẩn bị 10 giờ đi rước dâu như bà Ninh nói. Thiện Tố thì đã cho Cương biết trước là anh không dự phần trong những người đi rước dâu. Vì anh có ý định từ lâu, trong dịp dự đám cưới Cương, anh sẽ đưa Cẩm Hương đi viếng làng Đạo Ngạn thăm những nơi trồng dâu, nuôi tằm dệt lụa. Nếu còn thời gian thì đi thăm chùa Vĩnh Tràng chiều về mới dự tiệc ở nhà hàng.

Nghe tiếng xe máy dầu hiệu Norton dừng lại trước sân nhà. Cương ra mở cửa thấy em trai của Liễu Oanh.

Cậu ta khệ nệ giỏ xách nào áo, quần, hoa cài, lược giắt... của cô dâu phụ đưa cho Cương, bảo:

- Anh Cương à, cặp dâu rể phụ Lan Hương và Thế Hùng không dự lễ đưa dâu và đãi khách được, vì chị Lan Hương bất ngờ bị đau ruột dư, đang nằm ở nhà thương chờ mổ. Anh Hùng chiều mới đến nhà hàng dự tiệc cưới. Chị Oanh bảo em đem quần áo dâu phụ nhờ anh nói với anh chị Thiện Tố làm dùm dâu và rể phụ hôm nay. Chị Liễu Oanh gởi lời xin lỗi và cảm ơn trước, vì quá gấp không còn thời gian để tìm người khác thay thế được, nên mới làm phiền đến ảnh chỉ...

Thiện Tố nhìn Cẩm Hương như hỏi ý. Bà Ninh khấn khoản:

- Đã gần đến giờ đi rước dâu rồi, nhờ hai cháu giúp dùm một tay với hai đứa nó. Dáng vóc của cháu đây chắc là mặc vừa áo quần phù dâu này. Chừng nào cô cậu đám cưới, tụi nó sẽ trả ơn làm phù dâu, phù rể lại cho hai cháu.

Có lẽ má của Cương tưởng hai người đã đính hôn với nhau rồi, nên bà vô tình nói như vậy. Thiện Tố có vẻ thích thú, còn Cẩm Hương đỏ mặt, lùi vào phòng. Thế là Thiện Tố và Cẩm Hương bỏ chương trình du ngoạn. Nhưng họ không tiếc, vì chuyện giúp Cương và Oanh quan trọng hơn. Còn đi viếng cảnh thì lúc nào đi không được. Cho nên cả hai vui vẻ nhận làm dâu phụ rể phụ bắt đắc dĩ trong đám cưới này. Cô dâu phụ Cẩm Hương mặc thử áo quần vừa vặn, chỉ hơi rộng và ngắn một chút nhưng cũng không hề gì. Thiện Tố lấy xe Radior của Cương đưa cô đi chải tóc và trang điểm ở tiệm đang làm đẹp cho cô dâu và mấy cô dâu phụ khác.

Nhà trai đến, sau khi trình lễ vật thì cô dâu Liễu Oanh lộng lẫy được mẹ dắt ra trình hai họ. Chèn ới, cô dâu mặc áo dài hồng thắm, bên ngoài choàng chiếc áo bằng voan. Tóc cô cài những đóa hoa hồng giống hàng và

màu áo dài làm thành bông. Cô mặc quần sa- teng trắng, mang hài nhung kết rồng phụng bằng cườm tám ngũ sắc. Thật đúng là cô dâu, vàng vòng đeo đầy cổ, đầy cổ tay và ngón tay. Còn rất nhiều món nữ trang mà cô dâu chú rể chỉ giờ ra xem rồi đặt lại đưa cho má của Cương hoặc mẹ cô dâu giữ dùm. Cả phòng của cô chồng chất nào mền, bóp cầm tay, hàng vải, tơ lụa... Đó là quà tặng của hai họ, và của bạn bè... Bàn thờ ở giữa nhà. Cô dâu chú rể ra sân bái ông Tơ, bà Nguyệt, vào nhà trong bái Tổ Tiên, ông bà, cha mẹ... Nam tả, nữ hữu, 4 chàng rể phụ và 4 cô dâu phụ đứng thành hai hàng, hai bên đối diện với nhau. Rể phụ mặc Âu phục màu xanh đen, cài chiếc nơ hồng bên phải bầu áo. Mặt mày họ tươi rói vì cảm thấy mình cũng quan trọng trong ngày hôm nay nhờ dựa hơi cô dâu chú rể. Các cô dâu phụ mặc quần trắng, giày trắng, áo dài màu hồng có cài hoa hồng. Tóc 4 cô đều búi cao, cài hoa cũng màu hồng rắc kim tuyến lánh lánh. Cổ các dâu phụ đều đeo chuỗi, bông tai, nhẫn bằng ngọc trai nhân tạo nhưng vẫn ngời ánh bạc dưới ánh đèn điện. Cô nào cũng được trang điểm phơn phớt trông lịch sự và trang nhã. Dâu phụ và rể phụ thường được chọn trong đám bạn bè thân quen của cô dâu và chú rể. Từng cặp, từng cặp rất tương xứng với nhau. Duy có cặp Thiện Tố hơi cao hơn 3 cặp kia. Nhưng "mỗi người mỗi vẻ, mười phen vẹn mười". Đẹp mắt lắm!

Kiều Lan và Kiều Tiên cùng họ nhà gái tiếp nhà trai và sau đó theo họ nhà gái đưa dâu. Ông Tà, ông Địa ơi! Hai nàng Kiều hôm nay cố tình diện cho đẹp hơn cô dâu và các phụ dâu chắt? Cả hai mặc áo màu sáng chói, cô chị mặc áo màu xanh lông kết thiết tươi, cô em màu đỏ tía. Vạt áo, tay áo, bầu áo viền reng màu pha chỉ kim tuyến óng ánh. Hai chị em đeo hột xoàn từ lỗ tai, cổ, cườm tay, ngón tay chớp lia chớp lịa dưới ánh nắng sáng chói lọi. Tóc còn trâm giắt hoa cài. Hai nàng hình như muốn cho cả làng nước biết họ giàu, họ có của cải. Nhưng chừng diện cách chi, hai nàng cũng không làm sao qua nổi nét mặt đoan trang, dáng dấp thanh tú, cử chỉ cao sang của Cẩm Hương.

Lúc sáng, lễ cưới bên nhà gái xong đã quá 12 giờ trưa. Nhà gái đãi ăn. Dâu phụ rể phụ ngồi xen kẽ với nhau và cùng bàn với cô dâu. Họ ăn uống nói cười vui vẻ. Thiện Tố lo lắng khi thấy sắc mặt của Cẩm Hương có vẻ mệt, chàng hỏi nhỏ:

- Cô thấy thế nào? Tôi đưa cô về trước nghe. Lễ cũng đã xong rồi... Còn ở nhà hàng nữa, nếu cô không khỏe thì chúng mình từ chối không làm dâu rể phụ chiều nay...

Sợ kinh động đến người khác, Cẩm Hương lắc đầu cười nhẹ:

- Cảm ơn anh, tôi không sao.

Từ khi rời bến xe Cai Lậy xuống Mỹ Tho dự đám cưới bạn của Thiện Tố, Cẩm Hương nhận thấy hình như anh đã quên đi phân biệt nam, nữ. Mặc dù anh ta vẫn xưng hô với nàng bằng tôi và gọi bằng cô như thường lệ. Anh ta có vẻ thân thiện và tự nhiên hơn lúc họ ở chung nhà. Chàng là con bà chủ và nàng là con gái ở trọ để đi dạy học. Nhưng riêng Cẩm Hương, đối với đàn ông con trai, lúc nào nàng cũng thủ thế, giữ kẽ. Vì bà Ký Tân luôn căn dặn với Cẩm Hương hàng ngày như kinh nhật tụng, từ lúc cô còn 9, 10 tuổi: "*Con là con gái, không được ngồi gần con trai*". Cô hỏi tại sao thì bà nói: "*Ngồi gần con trai sẽ có bầu, khi có bầu thì bụng sẽ bự ra và sanh em bé*". Cho đến một hôm đi học về trong lúc ngồi ăn cơm với cha mẹ, cô tự nhiên nói với mẹ mình: "*Má à, con sắp có bầu*". Má cô đánh rơi chén cơm đang ăn. Còn ba cô thì nhìn cô mắt tròn trắng muốt đứng trông! Bà lòi cô đứng vậy: "*Mày nói sao? Có bầu với ai? Trời ơi! trời ơi!... Mới có 11 tuổi mà mang bầu hay sao? Có lẽ con mang thai quỉ, thai yêu hay sao?*". Mặt mày bà trắng bệch, cắt không có chút máu. Cẩm Hương kinh ngạc về sự mất bình tĩnh của bà. Nhưng cô tự nhiên trả lời mẹ: "*Không phải má đã nói với con, là con gái ngồi gần con trai sẽ có bầu sao? Sáng nay cô giáo bắt con lên ngồi bàn nhứt. Cả lớp đưa nào cũng phải đổi chỗ ngồi của mình, để làm bài thi. Con ngồi giữa, thằng Bé và thằng Tám ngồi hai bên...*". Bà già vỡ lẽ, ôm con gái mình hôn lầy hôn đề... Cô chẳng biết át giáp chi cả. Đến sau này lớn lên mới hiểu tâm ý của mẹ mình! Năm Cẩm Hương 16 tuổi, bà thường dạy: "*Làm con gái phải trang nghiêm, ăn nói phải lễ độ, vui vẻ. Phải giữ gìn bản thân, luôn để cho con trai đứng xa mình. Nếu để cho tụi nó gần gũi quá thì sẽ tự hại mình... Con gái luôn chịu thiệt thòi, khôn 3 năm, dại một giờ. Đừng có yếu lòng nhẹ dạ cho tụi nó cái cao quý nhứt của người con gái để rồi tan nát cả cuộc đời... Con thấy nhà bà B, ông A bên thôn kia, làng nọ đó... Con họ có bồ, rồi tự mình không kềm chế được để mang bầu nhục nhã, xấu hổ gia phong... Thậm chí đám hỏi rồi mà ăn nằm với nhau, nếu gặp cái thằng vô nhân đạo sau khi ăn nằm đã đời với nhau nó bỏ luôn không cưới... Con phải nhớ lời má, làm con gái phải đợi sau ngày cưới mới được gần gũi với chồng. Và trong đời người đàn bà duy nhứt chỉ một người đàn ông là chồng mình thôi...*" Cẩm Hương từ nhỏ, đã nghe người ta hát ru em: "*Gái lấy trai là gái dại. Trai lấy rồi trai lại bán rao. Gái đầu có thứ hỗn hào. Trai chưa làm rể, gái vào làm dâu...*". Cho nên khi chưa bước ra đời mưu sinh, Cẩm Hương đã nguyện với lòng phải giữ gìn hạnh kiểm và tám băng trinh cho thật khít khao thì gia phong mới không bị nhuốt như dơ bẩn.

Cầm Hương giựt mình, nãy giờ cả bọn đang ngồi ở phòng khách nhà bác Ninh sau khi rước dâu về. Vì nàng nghĩ viễn vong mà không để ý các bạn của Thiện Tố đang chọc ghẹo anh và có cả nàng trong đó. Cầm Hương quay lại nhìn Thiện Tố. Anh ta nheo mắt nói:

- Mày cứ hỏi cổ đi.

Cầm Hương mở to mắt như ngằm hỏi Thiện Tố là chuyện gì? Anh cười tươi:

- Mấy đứa nó nói là tôi lù khù nhưng có ông Cù độ mạng. Tôi không biết ông Cù sẽ độ cho mình gì đây? Bọn chúng khen cô đẹp và hỏi cô còn người em gái nào nữa không?

Cầm Hương cười cười nhưng không nói. Tâm ở dưới nhà đi lên vỗ hai tay bốp bốp vào nhau, nói lớn:

- Nghe đây, nghe đây. Mọi người xong chưa? Bác Ninh nói chúng ta chuẩn bị đi ra nhà hàng, chỉ còn độ 1 giờ đồng hồ nữa thôi, thì quan khách sẽ đến.

Anh Hải chợt nói:

- Thăng cu Thứ còn trong phòng tắm.

Cả bọn cười ha hả. Cầm Hương cũng không nhịn được. Thiện Tố vừa cười vừa nói lớn cố ý cho Thứ nghe:

- Cái thằng cu Thứ này, bộ đàn bà sao mà tắm lâu dữ vậy vậy?

Và anh quay lại hỏi:

- Thăng Cương đâu, nãy giờ sao không thấy hắn?

Đồng nãy giờ lặng thinh như đang nghĩ suy, bỗng lên tiếng:

- Cu cậu từ rày có cái rờ-mọt rồi, bọn bây đừng hòng thấy mặt mo của hắn nữa.

Cầm Hương chợt nói:

- Không phải đâu. Lúc về, họ nhà gái muốn cô dâu và chú rể đi tiệm Cảnh Trung ở dốc Cầu Quay chụp hình, vì họ bảo chụp ở ngoài không được rõ bằng trong tiệm.

Tiệc cưới linh đình và trang trọng đãi ở nhà hàng Phụng Nghi Các ngoài bờ sông. Khi quan khách vào tiệc thì những cặp phù dâu, phù rể cũng vào bàn ăn. Gia đình cô dâu là một thương gia lớn có mặt mũi ở thành phố này. Họ nhà gái toàn là những nghiệp chủ thương gia nhiều nơi về dự. Bên họ nhà trai ít khách mời hơn và đa số là điền chủ, các quan chức trong tỉnh. Hai nàng Kiều hồi sáng đã ứa gan khi thấy Cầm Hương trong đoàn dâu phụ. Kiều Lan bây giờ lại thấy Cầm Hương thay đổi xiêm y dự dạ tiệc. Nàng đến gần, nhìn chiếc áo gấm hường thêu ngân tuyến của Cầm Hương, cất giọng theo thọt:

- Cô giáo đẹp quá sá! Lúc sáng, tôi thấy cô làm dâu phụ muốn nhận cô dâu chìm lìm ở về tạ ơn. Con nhỏ Liễu Oanh giận cô lắm đó. Mấy hôm trước cô nhu mì có một. Hôm nay cô đoan trang thùy mị gấp mười. Sao lạ vậy cô giáo?

Kiều Liên đang nói chuyện với mấy người khác bên kia, vội bươn bả tới mĩa mai:

- Chèn đét ơi! Lúc cô làm dâu phụ mà tôi tưởng cô là dâu chánh chớ. Cũng vậy, Thiện Tố làm rể phụ có vẻ... chú rể hơn chú rể chánh. Thằng đó đi gần cô giáo trông nó lờ đờ lững đững như con gà mở cửa mả!

Kiều Lan đắc ý có đồng minh tương trợ, cười khoái chí nói theo em:

- Như ốc mượn hồn, như gà mắc nước...

Kiều Liên tiếp tục gây hấn:

- Như gà nuốt dây thun, như chồn gặp chó săn, như chuột thấy mèo!

Nhịn hết nổi, Thiện Tố gắt nhẹ:

- Hai chị nói đủ chưa? Đám tiệc của người ta, rán mà giữ lịch sự cho chính mình!

Một bà sồn sồn, mặt mày rần rỏi, bướng bỉnh nãy giờ nghe thấy hết những lời chửi tai của hai cô, liền nói nhỏ với Cầm Hương nhưng cố tình cho hai cô Kiều nghe:

- Nhịn họ đi cô ơi, chấp nhứt làm gì mấy kẻ không biết điều ăn nói thô lỗ đó. Họ ăn mặc không giống ai, lại đeo toàn là hột xoàn giả mà không biết mắc cỡ!

Hai bà chị của Thiện Tố biết gặp cái thứ không hiền hay gánh bàn độc mượn này rồi, nên ngoe nguẩy ông ẹo bỏ đi. Trước khi đi Kiều Liên còn nói nhỏ bên tai chị:

- Con quỷ cái này là thứ hồ ly tinh, đã hớp hồn thằng đại gái Thiện Tố rồi!

Kiều Lan cười khẩy:

- Lừa gần rơm không này thì nọ, không chấy bưng cũng trôm trèm. Mày có biết không? Nghe nói thứ sáu tuần rồi quan thanh tra người Pháp đến viếng trường. Con đó nói chuyện với ông bằng tiếng Tây dòn rùm như bẻ củi khô vậy. Cái thứ con gái gì mà bẹo hình bẹo dạng trước mặt Tây tà, thiệt là cái đồ không biết sợ, không biết thẹn kể cũng lì lợm thật đó.

Cầm Hương khó chịu và ức lòng vô cùng! Thiệt tình, từ nhỏ đến bây giờ nàng chưa thấy ai mất lịch sự và trắng tráo vô duyên như hai nàng Kiều này! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại nàng thấy hai bà chị của Thiện Tố đáng tội

nghiệp hơn đáng giận. Bởi có lẽ sanh lòng ganh tỵ quá trớn, nên không còn giữ được phong độ nữa, “No mắt ngon, giận mất khôn” đó mà.

.....

Sau tiệc cưới, vợ chồng Cương theo em trai mình đi Sài Gòn, để 8 giờ sáng mai lên Đà Lạt hưởng tuần trăng mật. Đám bạn của Cương, lâu lắm rồi không gặp mặt đông đủ như vậy, nên đêm qua nhóm họ ở lại ngủ đêm, đập bôn đập bát tán gẫu vui cười hả hê. Đêm nay, sau tiệc cưới ở nhà hàng ai cũng đã về nhà nấy hết rồi. Họ cũng ở gần đây thôi. Kề Chợ Cũ, người Vòng Nhỏ, đưa xóm đình Điều Hòa... và vài nơi khác đâu đó trong thành phố. Chỉ có Thiện Tố và Cẩm Hương vì nhà xa nên ở lại làm khách thêm đêm nữa, để ngày mai đi dạo chợ rồi mới trở lại Cai Lậy.

Tiệc cưới tan, gần 11 giờ đêm. Cẩm Hương cảm thấy mệt vì không khí ồn ào, nóng bức. Xế chiều chủ nhật hôm sau, nàng và Thiện Tố về đến Cai Lậy, và sáng thứ hai đó nàng đi dạy học như thường. Buổi xế trưa tan học, trời trong mây tạnh, Cẩm Hương đi chậm chậm dưới bầu trời phơn phớt gió. Bỗng dưng một trận mưa thình lình đổ ào xuống. Nàng không tránh chỗ nào cho kịp, và lại cũng gần đến, nên đành đội mưa về nhà trọ. Nàng thay quần áo khô, bằng bộ đồ hàng hơi dày để giữ ấm. Nàng vắt quần áo ướt phơi ngoài hiên nhà kế vựa củi. Đêm đó, Cẩm Hương lên cơn sốt. Thiện Tố đi mua cho nàng 2 gói Cẩm Mạo Phát Tán ở tiệm thuốc Tàu, nhưng cơn sốt không chịu rút lui. Sáng hôm sau, bà má lớn sai con Hiền Từ gọi Thiện Tố vào giờ ăn trưa phải đến nhà từ đường để bà dạy việc. Vừa bước vào trung đường, chàng gặp ngay bà ngồi ăn trà trên bộ ván cẩm lai, có hai cô Kiều ngồi hầu hai bên. Thiện Tố nghĩ bụng chắc chắn là có chuyện chẳng lành sẽ xảy tới. Quả nhiên, bà Hai Cung hần học ong óng hỏi:

- Nghe nói cô giáo ở trọ nhà má con mày vốn quê ở Lái Thiêu thuộc tỉnh Thủ Dầu Một phải không?

Thiện Tố lễ phép:

- Dạ thưa má lớn, con không rõ lắm, nhưng chắc là như vậy.

Kiều Lan biết Thiện Tố muốn chối quanh:

- Đừng có xạo nghen mày! Mày không biết thì ai biết? Bọn mày thân đến nỗi dất nhau đi du hí du thực rồi ngủ lại đêm ở Mỹ Tho nữa kia.

Bà Hai Cung quát giọng:

- Thiện Tố à, mày có vẻ mê mết con nhỏ ấy rồi phải không?. Má mày coi bộ cũng bị nó ton hót sao đó nên khen ngợi nó om sòm. Nó thấy gia viên điền sản của ba mày lớn lao như vậy nên muốn nhào vô làm dâu. Mày mà cưới con vợ tân thời, nó ỷ nó học giỏi sẽ xỏ mũi mày, coi thường mày, và sẽ coi bên chồng không ra gì.

Kiều Liên nguyệt xéo, trắng trợn:

- Mày nên nhớ, mày là con dòng nhỏ, mày không phải là trưởng tử của gia đình này. Hãy cho cô ta biết để mà đừng tưởng bở, là sẽ được chia gia tài này nghen.

Thiện Tố trong lòng buồn bức lắm, nhưng tỏ vẻ mềm mỏng:

- Xin má lớn và hai chị nhẹ lời. Giữa cô giáo và con không có gì cả. Một kẻ mô phạm, xuất thân từ gia đình có giáo dục, gia đình giàu có như cổ, thì làm sao cổ có mưu toan thủ lợi hay có thói lãng loàn được? Riêng con, con biết thân phận mình, đâu dám mơ tưởng đến gia tài của ông cha.

Bà Hai Cung chặn lời:

- Thứ con gái có tông tích mơ hồ từ chốn nào lạ hoắc lạ huơ tới đây, vậy mà má mày cũng thỉnh về nhà dựng cơm dựng nước. Dân chúng, chòm xóm ở đây bàn ngang tán dọc về con đó nghe mà điếc con ráy, nổ lỗ tai phát ớn, phải đi rửa không kịp.

Thiện Tố vẫn dịu giọng:

- Thưa má lớn, phụ huynh học sinh ở đây đều khen ngợi và thương mến cổ, chớ có ai chê bai cổ đâu?

Bà Hai Cung hét lên:

- Đàn bà con gái mà dám chêm tiếng Tây lố bốp với quan Thanh Tra Tây có ai mà khen đâu? Mày liệu hồn mà giữ mình. Nó mà chài bẫy được mày rồi, dám xúi giục mày chém cha, vét sạch tiền bạc vàng vòng trong túi sắt lắm đa!

Rồi bà xỉ vả luôn má Thiện Tố, dù không có mặt bà Tư Hiền ở đây. Thiện Tố định phân bày, nhưng lại thôi. Anh ta nghĩ những chuyện xảy ra tương tự như vậy đâu phải đây là lần đầu tiên, mà đã có từ mấy chục năm trước, khi anh hãy còn bé thơ. Thiện Tố đứng làm thinh chịu trận để cho bà Hai Cung xả cơn giận vì ganh ghét và cộng thêm của hai cô con gái yêu quý của bà. Chiến tranh nào rồi cũng kết thúc, bà má lớn chửi mắng đã rồi cũng mỗi miệng! Chàng xén lên kiếu từ để trở lại nhà máy chà lúa làm việc.

Chiều về, nhà cửa lặng ngắt. Bà Tư Hiền đang nấu cháo và kho cá dưới bếp. Còn Cẩm Hương thì nằm trùm mền trên giường vì cơn sốt kéo đến. Chàng hỏi mẹ:

- Cô giáo có bớt không má?

Bà Tư Hiền nói:

- Uống thuốc tán không hết, nên cô nhờ mời thầy Bảy phạm-nhe (infirmier, tức là y tá). Thầy đến coi rồi chích cho cô mũi thuốc thơm nức nồng mùi dầu long não. Cô bớt ho, nhưng còn sổ mũi. Hồi nãy cô ăn được vài muỗng cháo thịt do chị Hai Ngâu nấu đem qua.